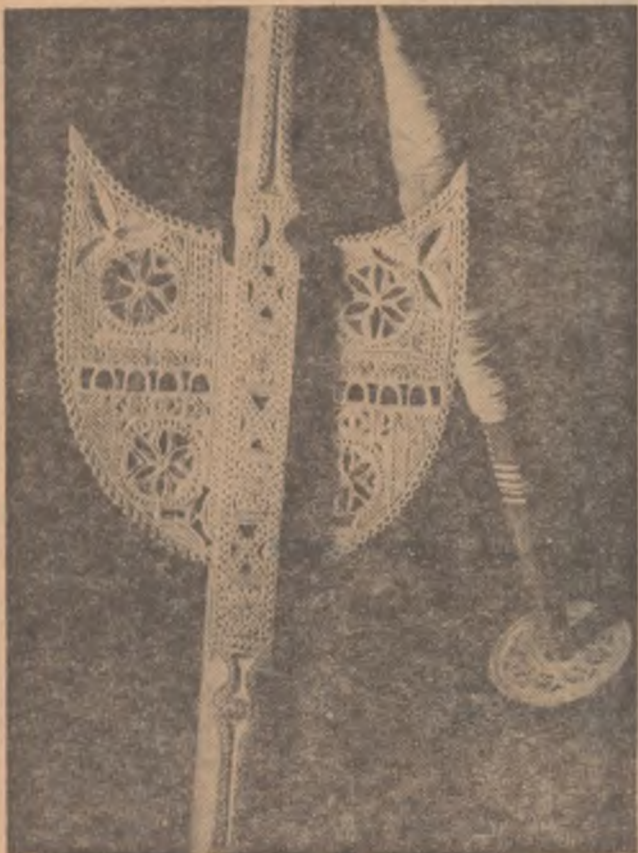


REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE



Furcă și fus

DIN COMORILE ARTEI POPULARE

LA BAZA ACTIVITĂȚII VIITOARE — EFICIENȚA ECONOMICĂ

Adunările
generale
din C.A.P.

Pe baza planului de măsuri aprobat de Comitetul Executiv al U.N.C.A.P. între 15 ianuarie și 20 februarie vor avea loc, în cooperativele agricole, adunările generale de dări de seamă pentru aprobarea planului de producție și financiar pe anul 1968 și alegerea organelor de conducere. Expresie a democratismului, aceste adunări constituie un bun prilej de evidențiere a succeselelor obținute și mai ales de analizare, cu spirit de răspundere, a cauzelor care au determinat ca în unele locuri să nu se obțină producții și venituri pe măsura posibilităților. Adunările generale reprezintă totodată un mijloc eficace de adoptare a unor prevederi realiste, de stabilire a măsurilor tehnico-organizatorice pentru asigurarea realizării planului de producție și financiar. Buna desfășurare a adunărilor generale depinde în mare măsură de modul cum sunt pregătite. De aceea, în cadrul măsurilor pregătitoare este necesar să se acorde o atenție sporită organizării adunărilor generale pentru aprobarea normelor de muncă, folosindu-se experiența anului trecut și propunerile făcute de colectivele de normare din coo-

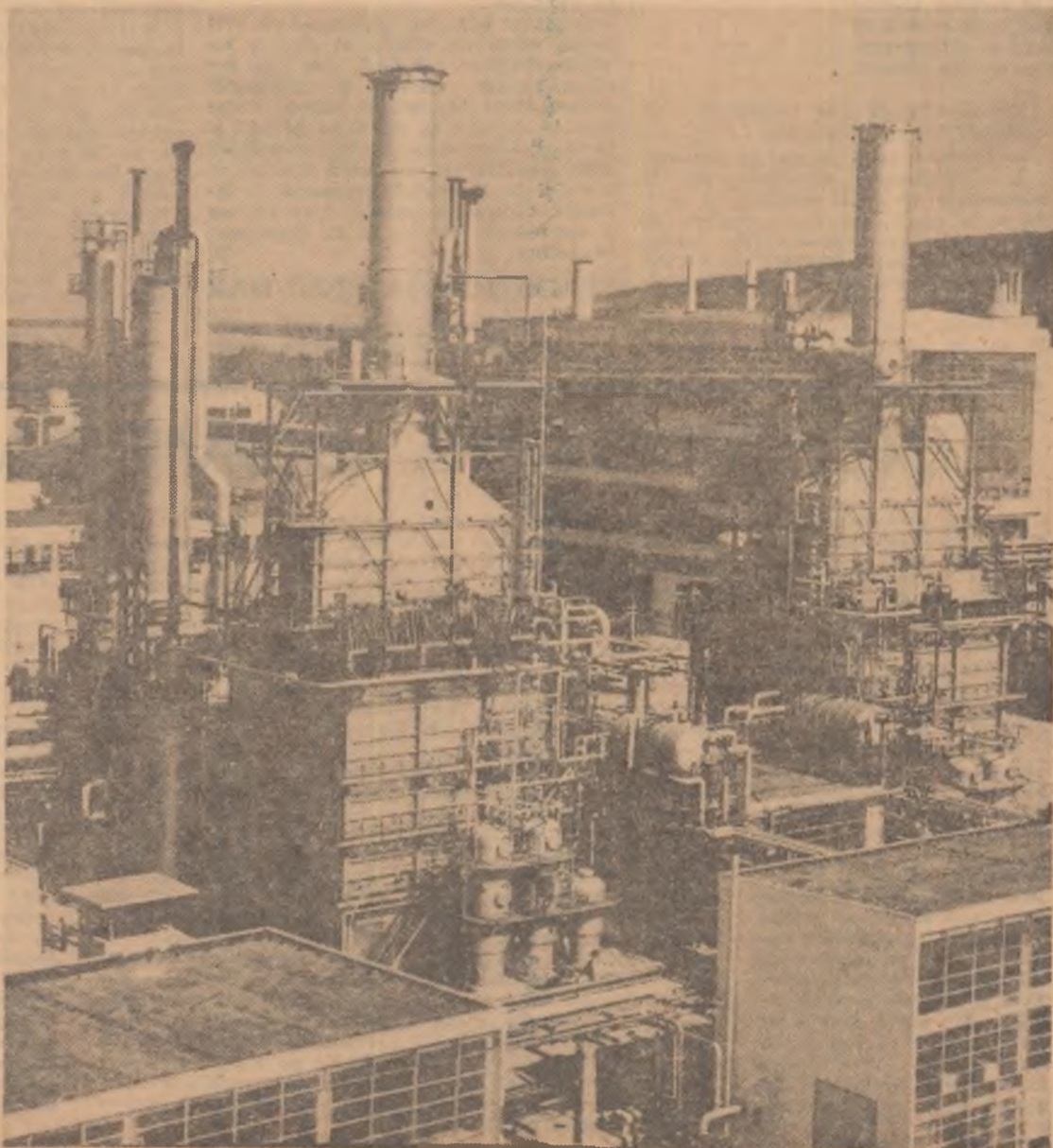
perative. De asemenea este necesară aducerea la zi a evidenței contabile, inventarierea bunurilor și încheierea bilanțului. Intocmit de către consiliul de conducere cu sprijinul specialiștilor, proiectul planului de producție și financiar pe anul 1968 se va încadra în indicatorii planului de stat defalcați cu multă grijă de consiliile agricole și uniunile cooperatiste pe raioane și unități. Scopul principal al discuțiilor trebuie să ilustreze grija pentru descoperirea și punerea în valoare a marilor rezerve de care dispune fiecare unitate, pentru sporirea eficienței economice.

Adunările generale vor avea în vedere faptul că procesul de consolidare economico-organizatorică a cooperativelelor agricole are la bază folosirea integrală și în mod rațional a fondului funciar. Este necesar ca în planurile de producție să se prevadă creșterea pe toate căile a suprafețelor arabile și redarea în circuitul agricol a terenurilor nefolosite în prezent. Membrii cooperatori sînt chemați să analizeze cu simț de răspundere modul cum au fost îndepliniți indicatorii de plan în toate sectoarele de activitate, cum au fost realizate suprafețele, obligațiile contractuale. Subliniindu-se rezultatele bune, vor trebui să fie criticate deficiențele care s-au manifestat în creșterea producției vegetale și animale, în organizarea, normarea și retribuirea muncii, folosirea fondului de zile-muncă, aplicarea măsurilor de cointeresare materială a membrilor cooperatori. Un loc important se cuvine să ocupe analizarea cu cea mai mare răspundere a cauzelor care au determinat nerealizarea în anul trecut a planului în zootehnie, îndeosebi livrarea produselor la fondul de stat, vinzările pe piață și sacrificările în C.A.P. stabilindu-se sarcini corespunzătoare pentru preîntîmpinarea lor în anul 1968. Să se acorde atenție și problemei asigurării, păstrării și folosirii furajelor.

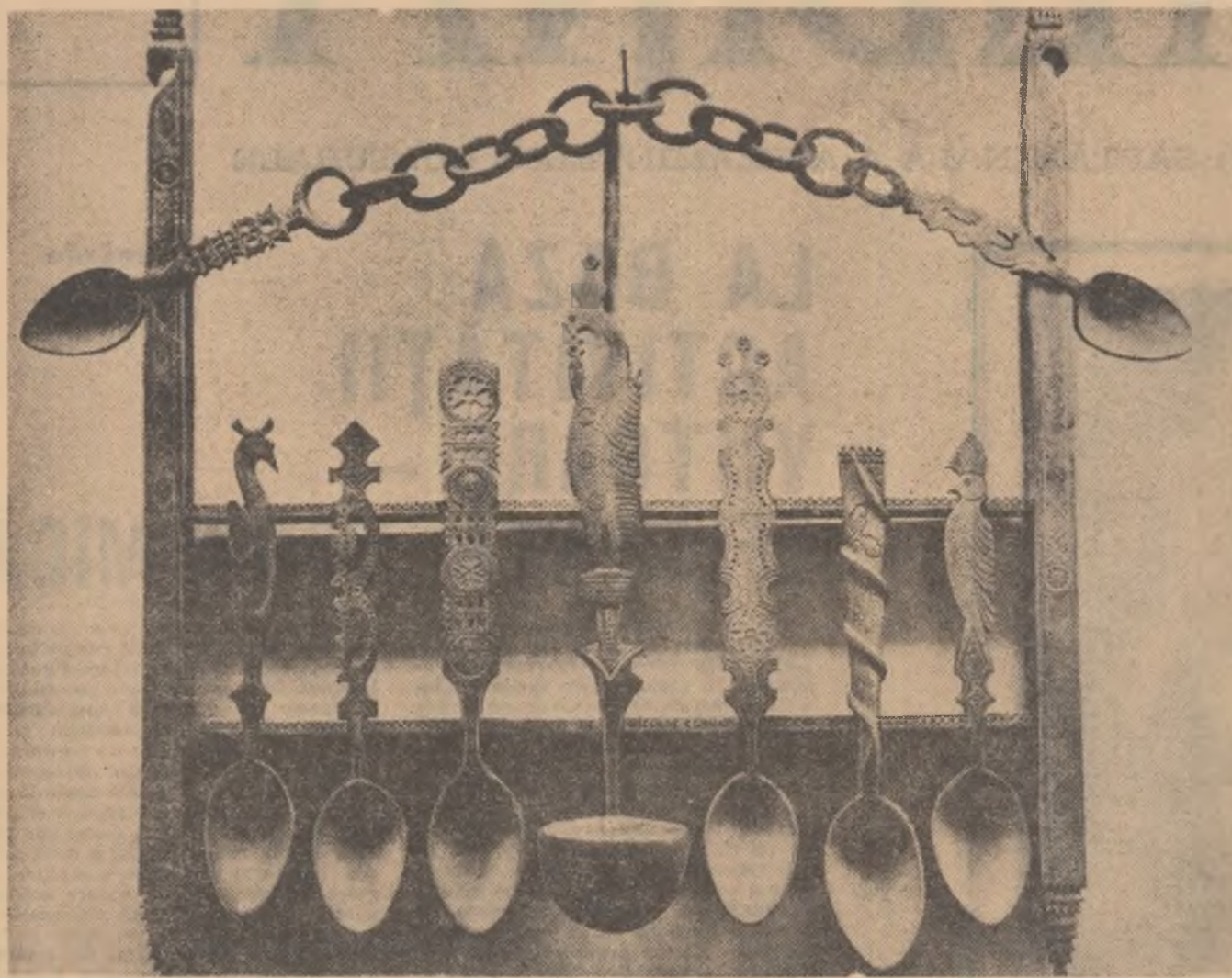
Pornind de la neajunsurile care au existat în realizarea planului la legume și fructe, este necesar ca în adunările generale să se stabilească măsurile menite să asigure realizarea suprafețelor ce urmează a fi cultivate cu legume, precum și a producțiilor medii planificate. O analiză profundă se cuvine să se facă unor probleme majore cum sînt: activitatea de valorificare a produselor (modul cum a fost realizat planul de livrări la fondul de stat și la export); realizarea planului de investiții-construcții, eficiența investițiilor, acțiunile de interes comun privind ameliorarea solului; irigațiile și repararea utilajelor și mașinilor proprietate obștească; aprovizionarea tehnico-materială; felul cum au fost îngrijite plantațiile de vii și pomi; măsurile pentru dezvoltarea activităților anexe de prestări de servicii etc. Dările de seamă și participanții la discuții se vor referi și la modul cum s-a îndeplinit planul de venituri și cheltuieli, cum s-au preocupat consiliile de conducere de buna gospodărire a fondurilor proprii și a celor împrumutate, subliniindu-se grija pentru apărarea avutului obștesc. Sub îndrumarea și cu sprijinul organelor locale de partid, de stat și obștești, adunările generale vor alege

GHEORGHE TOMA
șef de secție în Uniunea Națională
a C.A.P.

(Continuare în pag. a 7-a)

Peisaj
industrial

CREATORII POPULARI SI COOPERATIA MESTESUGAREASCA



După cum se știe, o sarcină a cooperăției meșteșugărești este de a contribui la dezvoltarea producției de artă populară și artizanat, la realizarea unor produse destinate exportului. În 1966, valoarea producției sectorului de artă populară și artizanat a fost de 300 milioane lei, mai bine de a treia parte din această valoare, peste 100 milioane lei, fiind asigurată de producția destinată exportului. Pentru ca această ramură să fie tot mai rentabilă, iar afirmarea pe plan internațional a valorilor creației populare românești tot mai puternică, este necesar să fie antrenați cât mai mulți creatori și meșteri populari valoroși în producția organizată a cooperăției meșteșugărești. Desigur, în depistarea și stimularea acestor păstrători, continuatori și innoitori ai vechilor tradiții de artă ale poporului, instituțiile de cultură, prin metodele științifice și artistice și populară, prin specialiștii și artiștii grupați în jurul lor, pot și sînt datoare să dea un sprijin eficient.

DISPAR OLARIII BĂNĂȚENI

Am lăsat Făgetul în urmă și urcăm cu microbuzul Centrului științific de folclor Timișoara pe valea unei ape mîloase, către Bătești, așezare de vechi olari, cum ni se spune, de la poalele munților Poiana Ruscăi. Comuna ține firul văii și ochiul nu se mai satură privind în dreapta și în stînga la gospodăriile cu garduri pitorești de împletitură și cu porți de lemn care, așa cum se întîmplă și în alte zone submontane din țara noastră, împrumută ceva din firea și fizionomia gazdelor: sînt vesele, primitoare, plăcute și niciodată lipsite de o anumită presență și mîndrie.

Privirea le caută cu atît mai mult cu cît în satele de șes a fost violențată de niște porți metalice „tip”, greoaie, reci, respingătoare, cu tablăile vopsite într-un verde închis, îndoliat, peste care țipă o garnitură de păsări, ciorechini și frunze date cu argintiu, totul semănînd cu o intrare de cimitir, încît stai și te întrebă cine a împinzit raioanele Lugoj și Făget cu asemenea oribile producții care strică înfățișarea satelor și cum își dau oamenii banii pe ele. Dar se vede treaba că prostul gust este ca rîia: dacă nu se iau măsuri profilactice, se întinde.

Reconfortați de aspectul porților și caselor din Bătești, poposim în satul Jupinești la olarul Ștefan Mestecăneanu. Îl găsim chiar în atelier. Este factor poștal și în timpul liber lucrează ceramică.

— Am învățat meșteșugul de la tatăl meu și ori nu pot eu să-l las, ori nu mă lasă el pe mine, spune Mestecăneanu, declarîndu-și pasiunea pentru olărie.

— Sînt mulți olari în sat?

— Numai cinci familii mai fac olărie. Restul s-au lipsit. Dar pînă prin 1950 lucrau toți.

Există o undă de tristețe și de nostalgie în glasul olarului:

— Oalele noastre nu mai au căutare.

Îl contrazicem, spunîndu-i că în magazinele de artă populară și artizanat se caută, iar unele centre de olari n-au brațe pentru cite cereri sînt. La Marginea-Rădăuți, de pildă, nu se mai prididește cu comenzile pentru S.U.A. și Polonia.

— Poate la ei acolo, zice olarul, dar la noi în Jupinești nu vine nimeni.

Succesul de care se bucură Șezătoarea someșană prezentată de Ansamblul folcloric al orașului Cluj se datorează nu numai frumuseții spectacolului ci și faptului că aduce pe scenă una din cele mai vechi tradiții și manifestări cu caracter folcloric ale satului nostru.

Născută demult, din năzuința poporului spre frumos, șezătoarea a constituit o manifestare populară spontană, atrăgătoare, plină de farmec, un puternic mijloc de păstrare, stimulare și dezvoltare a folclorului nostru. Ea a oferit de-a lungul vremurilor cadrul în care se puteau manifesta cel mai bine creatorii populari și artiștii satelor. În serile lungi de iarnă, o dată cu torsul sau cu desfăcutul porumbului, la șezătoare răsneau doina și cîntecul popular, se spuneau basme și snoave, se întreceau oamenii să răs-



Cooperăția meșteșugărească ne-a cerut o dată să facem ghivece pentru flori. Nimic mai lesne. Am făcut un timp, apoi nu ne-au mai cerut. Dar noi știm să facem și alte lucruri.

„Frumoase” ar fi trebuit să adauge olarul, căci așa sînt într-adevăr vasele lucrate la Jupinești.

— De la Casa regională a creației populare n-a fost nimeni pe la dv?

— Niște tovarăși din Timișoara au venit o dată să mă întrebă dacă știu să fac „plăci”.

Degetele olarului modelează în lut forme pline de grație, el asta a învățat și-i place să facă, dar i se cer plăci, banale ghivece și „picătoare” pentru făcut friptură la cuptor. Chiar atît de departe să fie U.R.C.M.-ul și instituțiile culturale încît cunoscătorii artei populare să nu poată ajunge cu folos și la Brătești? Frumosul îi așteaptă. Sînt acolo oameni care nu vor și nu pot să renunțe la el. Depozitari de comori.

SEMNIFICAȚIA UNUI DAR

E drept: magazinele de artă populară și artizanat sînt în ultima vreme

tot mai bine aprovizionate cu lucruri de bun gust. Contrafacerea, „suvenirurile” lăcuite și vopsite au lăsat loc creațiilor autentice. Poți vedea ceramică adevărată, nelustrată cu „duco”, balerci, păretare, fluier, lingurare simple.

Am căutat însă fără succes, în multe magazine de acest gen, minunata alcătuire din lemn care este lingurarul lui Nicolae Cernat din comuna Șugag, raionul Sebeș. Această piesă, cioplită cu mare finețe, veritabilă operă de artă, cuprinde o ramă-rastel cu 7 linguri, fiecare din model diferit, și alte două deasupra unite printr-un lanț tot de lemn, dar făcute cu tot cu lanț, dintr-o singură bucată. (Vezi fotografia).

Lingurarul se oferă mirilor ca dar de nuntă. Cu cele două linguri unite, mirilor li se dă să mănînce miere, în timp ce li se urează să le fie traiul dulce ca mierea și căsnicia trainică și de nedesfăcut precum verigile dintr-o singură bucată care leagă lingurile. Trebuie să recunoaștem că este poate cel mai frumos cadou din cite se pot face la o nuntă. Nicolae Cernat a fost invitat să împărtășească și altora meșteșugul său la a IV-a Expoziție biennială de artă populară românească de la București. Cînd vom vedea în magazine și lingurarul său, pentru a putea să facem la nunți îndătinata urare?

CUNOSCUT ÎN ANGLIA, DAR ACASĂ LA EL NU

Bădia Mihai Lăcătuș, artistul amator din Cîmpulung Moldovenesc, ierăș, cavaliu și buciumaș, tîlincar neîntrecut care i-a uimit pe specialiștii la un concurs balcanic cu talentul lui de a cînta la instrumentul de suflat cu o singură gaură, este totodată și mare meșter de instrumente muzicale populare. A primit și a efectuat comenzi pentru Anglia, pentru India. Institutul român pentru relațiile culturale cu străinătatea îl solicită din cînd în cînd. Numai cooperativa meșteșugărească din localitate nu se uită la el. „M-am dus pe la dîșii, spune bădia Mihai, și m-or luat în ris”.

Ce știe să facă neîntrecutul tîlincar? Fluier, cavale, cornuri de suflat, dar mai ales niște buciume mici, care fără îndoială că s-ar bucura de aprecierea turiștilor din țară și de peste hotare. Un bucium delicat, ușor portabil, datorită gabariturii reduse, în învelișul său elegant de coajă de mesteacăn și reproducînd, pe potrivă dimensiunii sale, glasul fraților mai mari, nu se poate să nu fie o amintire plăcută. Și mai strălucite badea Mihai pentru străinătate și ouă încondeiate, de pe la babe care fac vopsele din flori, buruieni și rădăcini, de se miră nemții și franțujii, în trecere prin Cîmpulung, cînd vîd la muzeul casei raionale de cultură ce minuni pot să încapă pe o coajă de ou. Numai cooperativa din Cîmpulung rămîne impasibilă. Pînă cînd oare?

NICOLAE CULCEA

ȘEZĂTOARE SOMEȘANĂ

pundă la ghicitori; ea era totodată locul unde se întîlneau și petreceau în mod plăcut tinerii din sat.

Prezentînd pe scenă o șezătoare, Ansamblul folcloric din Cluj n-a urmărit numai realizarea unui spectacol de o înaltă ținută artistică. A urmărit și un alt scop: reactualizarea și stimularea organizării, bineînțeles în condițiile și la nivelul cerințelor spirituale de azi ale sătenilor, a acestor manifestări tradiționale care, din păcate, nu mai ocupă locul cuvenit în viața cultural-artistică a satelor. Regizorul spectacolului, Marius Bud, metodist la Casa regională a creației populare, îmi relatează un fapt care ilustrează cît de vie este și azi în lumea satelor tradiția șezătorii. La Feldru, lîngă Năsăud, ori de cite ori repetă corul (formație de aproape 100 de săteni), femeile vin să as-

culte cîntecele cu furca de tors, cu lucru de mînă, totul petrecîndu-se de parcă ar avea loc o adevărată șezătoare...

Șezătoarea someșană (conducerea muzicală: Paul Stoica, coregrafia: K. Cermînschi) la care își dau concursul formații din comunele Florești, Feleac, Cojocna și Coruș este inspirată din șezătoarea tradițională, din obiceiurile locale din Florești. Ea demontrează cît se poate de convingător valoarea educativă și artistică a acestei manifestări care, prin varietatea elementelor sale componente (obiceiuri și jocuri, snoave, cîntece etc.) prin spontaneitate și naturalețe, cucerește adevărată atenție și interes din partea sătenilor. Spectacolul va fi prezentat în multe localități de pe Valea Someșului, ca de exemplu la Apahida, Gilău, Bonțida, Borșa ș.a.

Cît de util ar fi dacă s-ar

reda șezătorii locul pe care îl merită în activitatea cultural-artistică, cît de mult ar înviora întreaga viață spirituală a satului și ce atracție ar exercita în deosebi asupra tineretului.

La destule cămine culturale mai au loc manifestări cenusii, cu o slabă înrîurire asupra participanților. În unele locuri, joile tineretului n-au nimic din caracteristicile unor manifestări interesante și tineresti. Cît de spontane, plăcute și mai ales atractive pentru tineri ar fi șezăturile!

Reactualizarea șezătorii nu trebuie făcută într-o formă muzeistică, ci îmbogățită mereu, ținîndu-se cont de condițiile și cerințele actuale ale satului. Și din acest punct de vedere spectacolul Ansamblului folcloric din Cluj constituie un bun model și îndemn.

I. RADU

OPINII

RETRIBUIREA SUPLIMENTARĂ ÎN COOPERATIVELE AGRICOLE

DIALOG CU CITITORII

GH. CRUCEANĂ —
Pitești : Ați fost inspirat.
„Omonimele“, cu unele
mici intervenții, se vor
publica. Vă rugăm demon-
strați-vă în conti-
nuare inventivitatea tot
cu astfel de idei origi-
nale. Tematica noastră
actuală e cea care de-
curge din documentele
cente de partid. După
cum se vede v-ați și
orientat scriind cel de-al
doilea articol, despre sis-
tematizare. Continuați !

ION BELCIUGAN —
Focșani : Reținem pentru
rubrica de știri, articolul
trimis. Abordați proble-
me majore ! Nu negăm
firește importanța pe
care o poate avea deve-
rul unui magazin, dar li-
mitându-ne numai la alți
restringem în chip neferi-
cicit aria preocupărilor.

TACHE VASILACHE
Piatra Neamț : Vom
publica articolul despre
cartofi. E făcut după
toate regulile artei. Și
logică, și argumentare
științifică, și grijă pentru
cristalul formei. Felici-
tări !

Să nu uităm : nu țai
pus ochii încă pe vreun
tinerel cu talent și voință
pe care să-l dăscălești în
tainele meseriei de co-
respondent ? Că mata
știi multe și ai putea
face acolo, ca să-i spun
așa, chiar și un cenaclu.
E păcat să nu înveți li-
neretul a ține condeiul în
mână și a spune cu curaj
despre câte se petrec în
jurul său. Scrie-ne !

ION COȚOI — Sin-
tana : Reportajul cu ti-
tulul (cam nereporterice-
sc). „Omul din frun-
tea cooperativelor“ nu
are sistemă. Abia la sfir-
șit, după ce ați epuizat
tot spațiul, adunând la o
idee autentică de repor-
taj : „Care-s momentele
marcante din viața
dv ?“ (întrebare pe
care o adresați președin-
telui). Ne dăruți totuși
câteva date monografice
prețioase despre coope-
rativa agricolă „Drapelul
Roșu“, pentru care vă
sintem recunoscători.

LUPU HARALAMBIE
— Vorona, Fălcieni :
Pentru desenul inspirat
din munca stuparilor,
nota 9 Cît privește tex-
tul... vă vom face o vi-
zită, și vom scrie îm-
preună ceva pe potrivă
dulceții mierei

IORGU BOZIANU —
Tanacu-Vaslui : Mulțu-
mim. În limita spațiului
o să căutăm să vă satis-
facem dorința.

În lumina documentelor elaborate de Conferința Națională a partidului, agriculturii îi revine sarcina de a-și spori contribuția la creșterea venitului național, la ridicarea bunăstării întregului popor, contribuție ce și-o poate aduce pe calea dezvoltării intensive și multilaterale. Aceasta necesită introducerea unei tehnologii avansate și în cooperativele agricole, o participare mai deplină și conștientă a membrilor cooperatori la muncă. Organizarea științifică a muncii și inzeestrarea tehnico-materială determină și necesitatea perfecționării formelor de retribuție în așa fel încât veniturile realizate de cooperatori să fie strins legate de cantitatea și calitatea muncii efectuate, să satisfacă în același timp interesele generale și particulare.

În 1966 retribuția suplimentară s-a aplicat cu succes în mai toate cooperativele agricole din cuprinsul raionului nostru, acordându-se premii în natură și bani în valoare de 12 310 000 lei, ceea ce înseamnă mai mult cu 7 milioane decât în 1965. Rezultatul ? A crescut participarea la muncă și calitatea lucrărilor. Drept urmare, producțiile au sporit la majoritatea culturilor deși, în 1967, condițiile pentru producția agricolă au fost mai puțin favorabile în raionul Timișoara. Se știe că retribuția suplimentară, ca rezultat al depășirii prevederilor de plan, este strins legată de retribuția de bază fiind o completare a acesteia, în vederea cointeresării directe a cooperativelor pentru sporirea producției. Această formă poate avea însă un rol stimulator numai acolo unde defalcarea sarcinilor de producție la o cultură sau alta pe brigăzi, echipe, sau cooperatori, ține seama de condițiile concrete, reale, de fertilitatea solului, mijloacele de producție și forța de muncă din brigadă, echipă, astfel ca în condiții asemănătoare să se planifice aceleași producții sau diferențiate, în cazul când nu se întrunesc aceleași condiții. În raionul nostru am avut cazuri când nu au fost respectate aceste criterii și rezultatul a fost nemulțumirea unor cooperatori și brigăzi. La cooperativa din Remetea Mare, spre exemplu, neținându-se seama de diferența evidentă de fertilitate a solului între brigăzi, s-au stabilit producții aproape asemănătoare, iar în cadrul echipelor și pe parcelele repartizate cooperativelor, s-au planificat producții egale. Sigur, că acei cooperatori care au primit parcele cu fertilitate scăzută, au realizat și depășit foarte greu producțiile stabilite, iar alții mult prea ușor și adesea fără nici un efort. În astfel de situații, acordarea retribuției suplimentare după volumul depășirii era nejustificată. Pe bună dreptate s-a hotărât diferențierea în final a procentului de depășire.

La stabilirea producției este necesar să se țină cont și de lucrările agrotehnice și cantitatea de îngrășăminte organice și chimice aplicate pe parcela respectivă. Numai în acest fel, retribuția suplimentară reprezintă efortul propriu al cooperativului. Un caz petrecut la cooperativa din Bazosul Vechi, demonstrează necesitatea de a se ține seama de cele arătate mai sus. În primăvara anului trecut, s-a fixat pe o parcelă de 45 ha o producție medie de porumb de 3 100 kg la hectar. Dar în cadrul acestei parcele și înainte de semănat se fertilizase o suprafață de 7 hectare cu o cantitate de circa 40—50 tone gu-
noi de grajd, care era destinat unei culturi legumicole care, datorită schimbării planului de cultură, a fost semănat cu porumb. La stabilirea producției pe parcelele acordate fiecărui coo-

operator, nu s-a ținut cont de acest lucru prevăzându-se producții egale. Rezultatul ? În timp ce majoritatea cooperativelor au avut realizări aproximativ egale, în funcție de calitatea muncii, cițiva au depășit producția cu 2 și chiar 2,5 tone porumb la hectar. Firește că în ultimul caz, depășirea producției nu s-a datorat numai efortului depus de cooperatori și ar fi fost nedrept să primească 40 la sută din depășire, cît se stabilise inițial. Tot atât de greșită ar fi stabilirea de producții prea mari față de potențialul de fertilitate. La cooperativa agricolă din Foeni, pe unele tarlale există suprafețe depresionare în care se acumulează apa din precipitații, lucru ce face ca planetele să sufere din cauza excesului de umiditate. Stabilindu-se producția medie la nivelul tarlalei, fără să se țină cont că unii cooperatori au parcele situate pe depresiuni, a făcut ca producțiile prevăzute să fie demobilizatoare.

Asupra stimulării membrilor cooperatori, o influență însemnată o are și mărimea cotei părți, ce se acordă pentru retribuția suplimentară. Din experiența cooperativele agricole a rezultat că la stabilirea procentului ce se acordă din depășire, trebuie să se țină seama de forța de muncă necesară diverselor culturi. Stabilind același procent pentru retribuția suplimentară, la cultura floarea soarelui și sfeclă de zahăr, cooperativa agricolă din Șag a pierdut mult, întrucât interesul cooperativelor s-a canalizat spre floarea soarelui.



Struguri de masă la însilozare (C.A.P. Apostolache — Ploiești)

Aplicarea sistemului premial în legumicultură capătă o importanță deosebită atunci când se stabilește just producția medie și valoarea producției ce urmează a se realiza, cu alte cuvinte cooperativul să primească un plan cantitativ și valoric. Acest lucru determină cooperativul să execute recoltarea producției la timp și cu mare atenție. Rezultatele obținute în ultimii doi ani de cooperativele din Sinmartinul Sîrbesc, Dinaș, Peciu Nou și Recaș sînt pe deplin convingătoare. Aplicînd acest sistem, cooperativele sus-amintite au obținut un venit de peste 80 mii lei la hectarul cu roșii, în timp ce unități ca Uivar și Foeni, de-abia au realizat 40—50 mii de lei de pe aceeași suprafață.

Aplicarea retribuției suplimentare trebuie condiționată însă și de consumul de zile-muncă, de cantitatea de îngrășăminte chimice, de lucrările mecanice executate în plus. Dacă se ține seama

de aceasta, sporul de producție nu se va obține pe seama unor cheltuieli mai mari decît cele planificate. În acest fel depășirea ce se realizează duce la creșterea proprietății obștești, realizîndu-se o justă imbinare a intereselor generale cu cele personale.

Neîndoindu-ne că pentru rezolvarea acestor condiții, se impune luarea unor măsuri temeinice de organizare a muncii și evidenței producției pentru ca sistemul enunțat să ducă nemijlocit la folosirea mai deplină a rezervelor de sporire a producției agricole și, pe această cale la consolidarea economică a cooperativele, la creșterea veniturilor personale.

Ing. IUGA IOAN
vicepreședinte URCA — raionul Timișoara

„Gluma“ preșe- dintelui

De la Siret-Rădăuți au fost expediate către I.R.I.C. Suceava, într-un autocamion, mai multe vaci îngrășate, destinate sacrificării. La Suceava s-a constatat însă că din lot lipsește o vacă în greutate de peste 450 kg. Șoferul a dat din umeri. Semnase de primirea animalului dispărut, dar nu-și putea explica lipsa acestuia din autocamion. I s-a impus deci contravaloarea vacii — 6 500 lei și a fost reținut pentru cercetări.

S-a emis părerea (și aceasta s-a dovedit a fi justă) că pe timpul transportului vaca ar fi sărit din camion, fără ca șoferul să observe. Timp de opt zile organele de miliție, salariați ai I.R.I.C.-ului au făcut cercetări. Soția și cei doi copii ai șoferului au mers de asemenea pe traseu, din comună în comună.

— Nene, n-ai văzut o vacă ?, întrebau copiii.

— E marcată cu semnul I.R.I.C.-ului, adăuga mama rugător.

Unui om din Dornești, raionul Rădăuți, cu un dram de inimă, i s-a făcut milă de copii.

— Mergeți, a zis el, la Zlotar Filaret, președintele cooperativei agricole Dornești. El a prins vaca undeva pe cîmp. O ține ascunsă. Să nu spuneți de la cine ați aflat...

S-au dus, Zlotar Filaret, președintele, a început să injure și să amenințe :

— În cooperativa mea (! ?) nu se află nici o vacă străină !

— Ba se află ! Dă-ne vaca, nene președinte ! Tata e bolnav și nevinoțat, se rugau copiii.

Enervat la culme, președintele porunci ca mama și copiii să fie scoși din sediul cooperativei agricole.

Le-a venit în ajutor miliția, s-au adunat oamenii...

Văzîndu-și fapta descoperită președintele a spus rîzînd că a vrut să facă o glumă pe seama I.R.I.C.-ului. Nimeni n-a zîmbit. Președintele se prefăcea că nu-i pasă de disperarea celor în cauză și de privirea aspră și dezaprobatoare a mulțimii.

Acum oamenii îl oculesc. E de altfel singura pedeapsă ce i se aplică, deși fapta lui este sau ar trebui considerată tentativă de furt, abuz de putere.

M. SUCEVEANU

Dr.

PETRU
GROZA

Se implinesc zece ani de la moartea eminen-
tului fiu al poporului nostru, strălucit om de
stat, patriot de seamă, doctorul Petru Groza.

Iubind din tot sufletul poporul de care era
strins legat, dorind să fie de folos celor ce mun-
cesc, el s-a alăturat încă din anul 1933, forțelor
sociale înaintate din România. El a văzut încă
de atunci, în clasa muncitoare, forța menită să
ducă țara la progres și fericire. În grelele im-
prejurări din perioada eroicelor lupte ale cefe-
riștilor și petroliștilor, din februarie 1933, docto-
rul Petru Groza împreună cu alți luptători pro-
gresiști, a întemeiat Frontul Plugarilor, organi-
zație democratică a țărănilor. În 1935, sub gori-
nul lui Horia, de la Țebea, unde se află tunurile
și mormintul lui Avram Iancu, Frontul Plugari-
lor a încheiat — cu organizațiile de masă con-
duse de P.C.R. — un front de luptă împotriva
fascismului, împotriva politicii de subjugare a
țării față de Germania hitleristă, dusă de parti-
dele burghezo-moșierești. Acesta era primul
mare act istoric al alianței dintre clasa munci-
toare și țărănime.

În anii ce au urmat, dar mai cu seamă în
anii cei mai grei, când țara gemea sub stăpî-
nirea militar-fascistă, Petru Groza a luat parte
activă la lupta forțelor patriotice împotriva fas-
cismului. El a militat, alături de comuniști, pen-
tru scoaterea României din războiul antisovic-
tic, pentru îndreptarea armelor împotriva Ger-
maniei hitleriste cotropitoare.

După eliberarea țării de sub jugul fascist, când
în orașe și sate, sub conducerea P.C.R. se dez-
volta o uriașă mișcare populară împotriva ve-
chilor orinduri social-politice, Petru Groza a
dovedit un înalt simț patriotic. Afiindu-se în

fruntea Frontului Plugarilor care a devenit o
largă organizație a țărănimii, el a contribuit la
întărirea alianței clasei muncitoare cu țărăni-
mea, a luat parte activă la înfăptuirea marilor
transformări democratice, economice și sociale
cerute de masele populare. La 6 martie 1945,
când masele largi populare au impus instaurarea
primului guvern cu adevărat democratic în is-
toria României, în care clasa muncitoare și ță-
rănimea aveau un rol precumpănitor, Petru Groza
a devenit președintele guvernului. Doctorul Pe-
tru Groza a adus o contribuție prețioasă la în-
făptuirea Republicii Populare Române, la crea-
rea și consolidarea continuă a statului democrat-
popular. Dragostea sa fierbinte de patrie, legă-
turile sale strânse cu poporul i-au dat putință
să vadă limpede că numai înaintind pe calea
socialismului, țara noastră va putea să ajungă
la o stare înfloritoare.

Ca președinte al Consiliului de Miniștri și a-
poi ca președinte al Prezidiului Marii Adunări
Naționale, doctorul Petru Groza a muncit neob-
osit, punindu-și în slujba poporului toată pu-
terea sa de muncă, marile lui calități de om po-
litic și de stat.

Doctorul Petru Groza a desfășurat o activitate
rodnică pentru pace și pentru întărirea priete-
niei și colaborării țării noastre cu celelalte țări
socialiste, precum și cu toate țările lumii dori-
toare de pace și colaborare.

Amintirea doctorului Petru Groza este vie în
rindurile țărănimii și ale tuturor celor ce mun-
cesc. A fost un fiu vrednic al poporului român,
care n-a precupețit nimic, în lupta pentru pro-
gres și pentru fericirea celor mulți.

Rod al iubirii

Prinsă-n horă cu toate orele lumii,
Cumpănă dreaptă la rotirea de stele.
Bate-n inimi, adâncă și mare,
Ora exactă a patriei mele

Sună-n legănarea de frunze înaltă,
Cîntă cu roțile, arde-n drapele —
Prunc dolofan al amiezii și-al soarelui,
Ora exactă a patriei mele.

Leagănă timpul talgere grele —
Rod al iubirii acestui pămînt,
Ora exactă a patriei mele
Bate în inimă, urcă în gînd.

DIM. RACHICI

Privesc
în apa vieții

Privesc în apa vieții : văd cum seacă ;
Torrent cîndva, azi numai pin-la glesne,
Innumăr anii — pietricele — lesne.
Și șlefuiți de timp, încep să-mi placă...
Trecui, ferit, prin cete și prin besne,
Nisipul mă îmbracă și desbracă,
Mi-e unda, pe sub sălcii-o răstoacă,
Domesticită-n biciuiri și plesne.
Dar, dacă miine, s-o nîmplă să tunc
În munte sus : cu apele nebune
Întineresc și nu-mi încap în maluri.
Feriți-vă podețe, șesuri, dealuri,
Că, din ce-am fost, din răgălii, bulboane,
M-adun și mă revărs peste pogoane l...

MATEI ALEXANDRESCU

Familia Scarlat Canta
intră în posesia unei pie-
tre prețioase — diamantul
negru — prin omorul făp-
tuit de slujitorul lor, că-
pitanul Chiriță Drăcea a-
supra lui Alexandru Can-
ta, posesorul diamantului
și fratele lui Scarlat. Zul-
nia Canta, soția lui Scar-
lat, plănuiește să pună
mîna pe domnie, dînd

peșches turcilor giuvaerul
căpătat. Ea încearcă să a-
tragă și pe fata lor, Zoe,
în planul său, porunin-
du-i să facă totul pentru
a seduce pe vizir, chiar
dacă va trebui să rămîină
în haremul acestuia. Zoe
se împotrivesc și de a-
ceea e închisă în turnul
castelului.



DIAMANTUL NEGRU

Roman de DUMITRU ALMAȘ

Desen de Nică PETRE

(Continuare din numărul trecut)

Zulnia s-a oțărît parc-ar fi înghițit
calaican. A coborît, trufașă, rotind cra-
vașa pe deasupra sătenilor cu frunțile
plecate și a femeilor cu broboadele
trase pe ochi.

În căsuța lui Onofrei, Ilinca, desple-
tită, cu cămașa sfîșiată, răvășită în
harța cu căpitanul, se retrăsese într-un
ungher și, deznădăjduită, se apăra cu
unghiile, cu dinții. Cu părul vilvoi, cu
straiul în neorînduială, Drăcea zimbea
cîine-cîinește, apropiindu-se cu fereală:

— Vinjoasă ești, frumoaso ! Eu care
l-am răpus pe...

Se opri, oleacă speriat de ce avea să

spună și ca să nu înțeleagă fata cine
știe ce, rise tare :

— Ha-ha ! Îndîrjirea asta mă ațîță
și mai tare... Numai că n-am timp de
hîrjoană cu tine. Dă-mi-te, cumînțică,
juncuțo, dacă vrei să-l scapi pe taică-tu
de...

Și cu sălbatică putere a cuprins-o
de mijloc, a frînt-o, a răsturnat-o pe
lăiță și s-a trîntit peste dînsa. Dar
Ilinca a mai găsit în ea putere și minie
să-l prăvălească jos și să-l izbească în
fălci, cu genunchii.

În clipa aceea, cînd Chiriță Drăcea
ridica de jos, de pe lutul cu miros de
pelin, Zulnia a împins ușa cu virful bo-
tinei și s-a înfățișat, mîndră, trufașă,
învăpăiată de-o subită furie. Chiriță a

sărit în picioare, zăpăcit. Ilinca s-a tras
spre sobă, adunîndu-și zdrențele că-
mășii, să-și acopere sinii. Dar n-a apucat
Drăcea să deschidă gura și Zulnia i-a
și ars trei plesnituri cu cravașa peste
obraji, scoțîndu-i zvirci albe, în lu-
ciul purpuriu și gras al pielii :

— Spurcatule !

— Iertare... M-a ispitit. M-a scos din
minți... și-a biruit Drăcea durerea și
a zîmbit scîrbavnic de lingușitor, de
mieros, bucurîndu-se că, zărînd-o pe
Ilinca, Zulnia a oprit cravașarea.

Ca o hulubiță jumulită de uliu, Ilinca
încea să se strecoare spre ușă ; dar
stăpîna Castelului Cnejilor o opri ;
pocni cravașa în palmă, semn că i se
stîrnise în minte un gînd mare ; îi făcu
semn să se rotească, să înalțe pieptul,
să-și mlădie boiul, urmări, desfătată,
mișcările fetei și făcu semn lui Drăcea
să iasă :

— Domolește oamenii din uliță !

— Vă rog, porunciți să nu-l mai chi-
nuie pe tata ! a îngenunchiat Ilinca,
împreunînd mîinile.

— Mda... Mergi cu mine la castel ! ho-
tări Zulnia, pășînd țanțoșă spre trăsura.
În trecere, a lepădat o pungă la picioa-
rele lui Onofrei pe care arnăuții îl slo-
bozeau din jug și a împins-o pe Ilinca
să urce în trăsura.

— Mîna, Chiper !

— Hai, să te-nchid în colivie aurită,
porumbițo... a boscorodit vizitiul, prefă-
cîndu-se a vorbi cu sine însuși.

— Vedeți ? a pornit Drăcea cu mare
năduf și asprime în gînd să dojenească
lumea din ogradă și din uliță. Inima
cea bună a stăpînei, mișeilor ! Dar să
nu mai cutezați a vă jălui, c-al vostru-i
dracul !

Cînd Alexa și Ștefan Onofrei priveau
cu îngăimeală după trăsura, un copil
ridica punga de jos. Dar nu l-a mai
răbdat inima pe Drăcea :

— Ad-o aici !... Onofrei, cu asta țî-ai
plătît birul !

Și a sunat punga în palmă, a încăle-
cat, a ieșit din ogradă urmat de zapcii
și arnăuți, și s-a îndreptat spre casa lui
Filip.

În trăsura, Zulnia o măsură pe Ilinca,
din tălpi în creștet și o prubului în



PLAIURI ARGEȘENE



pe malul Mureșului — turnurile de răcire ale Termocentralei Iernut-Luduș

La început a fost legenda, cîntecul și poate snoava... și cum toate erau vorbe, au trecut din gură în gură, și din veac în veac, aducîndu-ne din izvoarele sufletului înțelepciunea poporului... Adăugîndu-li-se țesătura din in și bo-rangic, creștătura în piatră și în lemn, jocul și obiceiurile vechi de viață, toate la un loc au dat ceea ce numim astăzi folclorul.

Auzi denumiri frumoase: Plaiul lui Patru... Albești... Miroși... Priboieni...

În Plai pase turmele imense ale satelor dintre văi : o casă, aproape de cabana Voina și de riul tumuțuos cu ape adunate de prin Iezăr și Păpușa, prelucreează materia primă adusă din munți. O încăpere e a fierbătoarelor, alta de prelucrare, a treia un spațiu lung cu zeci de rafturi în care așteaptă dospirea sute de roți de cașcaval. În pragul acestei case, lângă un personaj în halat alb, un cioban în sarică : „Unde merge atîta brinză, bace cu fluera-n briu ?”

— „Păi un' să meargă, prin străinătăți !”...

Din această vale, deschisă de Lereștii cunoscuți prin hărnicia și bogăția sufletească a oamenilor, și închisă de Plaiul lui Pătru, începea contactul baciului Niculae Moroe cu Europa... „Leagă-nă-te virf de brad, că și eu m-am legănat, după cine mi-a fost drag !” — au fost cuvintele cîntate la despărțire, el plecînd în Plai și eu pornind la vale...

Albești, o scoică albă într-un masiv de calcar vechi de cîteva zeci de milioane de ani : cariera de piatră din Muscel... Necunoscuți pînă mai ieri, pietrarii albeșteni s-au luat la întrecere cu meșteșugul moștenit de la străbuni : au devenit adevărați artiști ai pietrei, cioplind cu fină pricepere lespezile pe care le dăltuiseră pînă acum pentru trepte, bolți și praguri. Cîțiva meșteri buni, ca Neagoe, Florea Gheorghe, Ion Florea, Sterea Ion, sub conducerea șefului de unitate Nicoleta Gheorghe, au hotărît să încerce producția de artă : coloane sculptate, piese ornamentale și vase de piatră au și cucerit piețele din Franța, R.F.G., Italia, de unde comenziile vin deodată cu entuziasmul marilor experți. De fapt, izvorul e tot în folclor ; ornamentele sînt ale stîlpilor de cerdac, florile iilor, șerpuirile velințelor, originala geometrie a scoarțelor țărănești.

Miroși, un nume iscat de la miremele locului. O școală de mecanici și tehnicieni agricoli, mare și curată ca un laborator. Alături, un modern atelier cu hale de reparații și întreținere... Tăranul de la sapă, seceră și coasă, a trecut în rangul mecanicii subtile, Tractorist, semănător și culegător cu fan-

taștile combine românești, imbinînd experiența bătrînilor cu avansata știință de carte, finăru-l e azi un expert. Recoltele lui sînt mai bogate, viața lui mai îndestulată, urcînd neconștient treptele civilizației spre perfecționare... Legendelor de odinioară, el le aduce surplusul Fătului Frumos de azi, la suflet, la chip, acasă și în cîmp.

Priboieni — la o fugă de cal de Topoloveni, comună cu vîdite caractere ale orașului altoite pe structura sănătoasă a satului străvechi. Aici locuiește un mare meșter constructor : Ion Prală, unul din puținii ziditori de case mari în stil țărănesc, Judecîndu-l după cîte case a înălțat, l-am putea numi arhitect popular, ca și atîția alți meșteri de artă populară. De la un timp, s-a specializat în construcții de interes obștesc : școala și teatrul de vară din Topoloveni, școala medie din Țigănești... Tocmai făcea ultimele pregătiri pentru finalizarea căminului cultural conceput cu arcade, cu stîlpi rotunzi, cu ornamente în stil popular... E săteanul isteț care a știut să transmită ucenicilor lui, astăzi meșteri renumiți, ca și viitorului, sinteza unui spirit original și curată expresie de artă a culturii românești.

Dar harta întinderilor argeșene are încă zeci și sute de nume frumoase, originale și sonore. Amintind de Miorița, unele sînt azi așezări industriale. Evocînd lupte și victorii ale oștenilor cu scut și paloș, altele au devenit centre economice puternice. Cîte unele de care sute de ani nu se vorbise niciodată, strălucesc azi pe firmamentul marilor înfăptuiri socialiste. Păduri de sonde, acolo unde se făcea mălai, uzine noi, unde suflau vînturile secetoase, la Colibași, orașul viitoarelor automobile românești... Stocînești, ținuți în beznă au devenit milionari !

În prispa unei case dintr-o comună horezeană, un bătrîn îmi povestește :

— „Așa a fost pînă mai acum cîtiva vreme... Uite acolo, avem cofetărie... Dincolo, atelier mecanic... Am inaugurat o școală mare în septembrie anul ăsta... Nu există casă fără radiou... Președintele nostru e țaran ca și noi... Săptămîna care a trecut am avut oaspeți, artiști de teatru do la oraș...”

Moșneagul în sarică a povestit o seară întreagă, cu glas domol, ca din legendă, povestea adevărată a ultimilor douăzeci de ani ai satului său. Pe cînd în vale s-aprindeau luminile de la casele oamenilor, pe cîmp mai auzeam jucat pe fluier cîntecul popular de străbuni „Hai Carpat, Carpat, Carpat !”...

BARUȚU T. ARGHEZI

gînd. Era din ce în ce mai încîntată : fata avea chip oval, păr galben, ochi albaștri, nas ușor cîrn, buze arcuite, bărbie gingașă, umeri drepti, boi subțire pe șolduri strunjuite abia gicite sub catrință. Chiar mîinile, cu care se ținea de capră, lingă vizitiu, deși muncite la sapă, la furcă, la vîrtelniță și la stative, se păstrau mlădii și puternice în același timp. Dar mai cu seamă se bucura că toată făptura Ilincăi dezvăluia un soi de lumină, de căldură și de înțelepciune foarte asemeni cu cele pe care le descoperea ori de cîte ori o privea pe Zoe, înainte de a se fi sfîdit și-a o fi închis în turn, la loc de pedeapsă.

Din nevoia de a-și mărturisii gîndurile cuiva, Zulnia Canta împinse cu evantaiul în spatele vizitiului :

— Chiper, îți place fata asta ?
— De, stăpînă. Ce să zic ? De data asta mă potrivește în gusturi cu căpitanul Chiriță.

— Palavragiule !... Dar, ce zici, o pot înfia ?
— Cum să nu, stăpînă ! Singur omorul nu se poate dosi : miroase urît...

Pe Zulnia a furnicat-o un fior rece prin șira spinării. Așa de rece, c-a uitat să-și dojenească vizitiul, cum obișnuia. Cîteva clipe, pielea albă a obrazului mult îngrijită și dreașă cu sulimanuri a prins neașteptate umbre vineții, semn că frumusețea ei, de laudă și de pomîna în toată Moldova, începea să pălească.

Intrînd în castel, trăsura a oprit în fața treptelor. Ilincă a coborît sprintenă de lingă vizitiu ; dar descultă, cutremurată de spaimă și admirație, nu cuteza să calce pe iarba moale din ograda castelului, unde n-a cutezat, nici în vis măcar, a nădăjdui să intre.

Din turnul castelului, printre zăbrele, Zoe o zărea și se mira... De ce a adus-o ? Slugă, cea mai frumoasă și mai isteată fată din Durău ? O iubește un cioban de pe Ceahlău, despre care bădița Chiper, vizitiul, zice că s-ar fi dat în haiducie, cu ceata lui Neicu...

Sughînd de plîns, Anica turna lui Onofrei și Alexa apă dintr-o oală neagră de lut, să se spele, aplecînd pe marginea prispei.

— Mă duc la Castel s-o aduc înapoi pe Ilincă, s-a îndrîjit Alexa, ștergîndu-și mîinile cu poala cămășii. Și-a așezat gluga ciobănească în spate, a luat bîta și a pornit spre Castelul Cnejilor. Îl însoțea plînsul lelei Anica și înlăcrămarea bădiței Onofrei.

Cu gesturi largi, dinainte gîndite, căpitanul de arnăuți Chiriță Drăcea răsturna pe masă săculețele cu banii smulși de la țărani.

— Ba-bani ! se bucura, păgîn, Scarlat Canta, stăpînul Castelului, și urma, în șoaptă, împăcat și, într-un fel mulțumit : Îmi ia el jup-jpîneasa, dar îmi aduce aur...

În chilioara din turn, Zoe cerca să coase la gherghef. Dar n-o lăsau nici gîndurile — triste, rătăcite, înlăcrămate — nici amurgul, mohorît și noros. Auzi pași pe scară. Ușa se deschise încet, scîrțîind ascuțit din țîțini ruginite.

— Voi a grăi cu tine ca un părinte, psihimu. Zic să te învoiești să plec — să plecăm la Țarigrad.

— Să călătoresc îmi place, tată ; dar nu primesc să fiu păcălită.

— Păi, dacă vreun turc de cei mari-mari va pofti să intri în serai...

— Nu ! Pe-amîndoi v-a smîntit diamantul negru.

— Tu, domniță din Castelul Cnejilor, fii înțeleaptă : nu te împotrivi ! intră Zulnia în urma soțului, grăind cu glas de rugă și de poruncă.

— Dac-aș fi mamă, mi-ar fi rușine să-mi închipui că fiica mea ajunge cadînă !

— Rușine ? De ce ? Dacă a fost frumoasă și isteată, dibace și înțelegătoare, venețiana Baffa a ajuns sultană validă.

— Mai bine mă arunc de la Scăldătoarea Vulturilor !

— Fii cuminte și înțeleaptă. Te rog din inimă, Zoe, fata mea.

— Toamă înțelepciunea mă îndeamnă să mă împotrivesc.

— Luăm domnia Moldovei !

— Ambițioși, cu inimă schiloadă ! Urmăriți, ca smîntiții, o himeră.

— Te-am smuls de la inima mea ! Cu

desăvîrșire ! a ieșit Zulnia, clocotind de minie, a coborît din turn, pe dibuite prin întortochierea întunecoasă a treptelor.

Scarlat o urma, izbindu-se de pereți cînd cu un umăr, cînd cu celălalt, ca o umbră caraghioasă și mută.

Răpusă de nedreptate și silnicie Zoe lăcrăma amarnic, cu tîmpla sprijinită de gratii.

O vreme, închiși în iatacul lor, stăpînii din Castelul Cnejilor au tăcut, furișoși. În gînd fiecare îl învinuia pe celălalt că a dat fiicei lor nesăbuită încă-pălinare și trufie. Zulnia gîndea chiar că Zoe a moștenit prea mult din prostia prea blegului dumneaei soț Scarlat Canta, coborîtor din bazileii Bizanțului. Asemenea gînduri îi sporeau avan năduful din inimă.

— Dar las' c-am aflat eu leac de cojocul ei !

— Ce lea-leac ?

— O înfiez pe Ilincă lui Onofrei.

— Pe frumoasa sa-satului ? Nu înțeleg-teleg.

— Ai să înțelegi domnia ta mai tîrziu, surise Zulnia și ieși în cerdac, mîngîindu-se cu gîndul că va duce la Țarigrad o fecioară mai frumoasă chiar decît Zoe și mult mai supusă... Și nici singele bazileic nu va fi batjocorit și spurcat în harem... Auzi vorbă în poarta Castelului și tresări, parc-ar fi prins-o cineva asupra unei fapte neîngăduite.

— Mă chiamă Alexa lui Cerbu, prinse un nume din zvonul vorbeii dintre străjer și musafir. Gîndi, rece, fulgerător :

— Logodnicul Ilincăi. Trebuie să-l trag de partea noastră...

Porunci spre străjer :

— Dă-i voie să intre !

Un flăcău voinic, potrivit de înalt, cu căciulă ciobănească și cu plete, cu glas bărbătesc, cu mișcări măsurate, cumpănite, ca oamenii deprinși să umble pe stînci și pe furtună și pe vreme bună.

— Mi-i frîntă inima, s-a așezat flăcăul Alexa Cerbu în genunchi în fața cerdacului unde se afla Zulnia, și mult vă rog : dați-mi înapoi logodnica !

— Care logodnică ?

— Ilincă.

— Ilincă ? De azi înainte, a zîmbit Zulnia Canta, binevoitoare, Ilincă e fiastra noastră.

— Fiastră ? Dar e logodnica mea. A mea !

— Domolește-te, flăcăule ! Rămii și tu la Castel. De cealaltă, avem noi grijă.

Întîi, Alexa se înspăimîntă. Îndată însă își aminti : Neicu îl trimisese iscoadă în sat la Durău. Dacă putea sta chiar în Castel, cu atît mai bine.

Auzind hotărîrea stăpînei, Drăcea a sărit ca un zmeu, l-a înfășcat de umăr pe Alexa, l-a împins la grajduri și l-a dat în sama lui Chiper vizitiul :

— Învață-l, hîtrule, meseria de grăjdar. Dar, știi, fără milă ! Că vrea stăpîna să-l aibă slugă vrednică, în Castel.

— Prea bine. Totuși, i-a întors vorba vizitiul, cu socoata, nu cu boata, faci din grăjdar mare serdar.

Intrarea lui Alexa Cerbu în Castel a adus oarecare liniște în inima Zulniei. Îi am pe amîndoi aici, sub privegherea mea ; cugetă în sine ei ; Ilincă nu va mai avea de ce să se împotrivescă...

S-a retras în iatacul de sus și s-a sfătuit îndelung cu soțul.

Înalt, deșirat, cu chip prelung, zbrîcîc, cu pielea atîrnînd ca un sac peticit, în care cobîlțeau niște ciolane goale, deznodate, cneazul Scarlat Canta holba ochii mari, verzi, sticloși, încercînd de admirație pentru bărbătoasa și destoinică-i soată și ori de cîte ori Zulnia rostea, cu înămfare de ghenar, cîte un cuvînt mai greu, Scarlat își mîngîia barba sură și clătina capul pleș sau încremenea asemenea unui schivnic zugrăvit pe pereții bisericilor.

— Să folosim diamantul negru în chip înțelept. Scrii, chiar acum, lui Mehmet Aga din Măcin, că va să ne întîlnim, în mare taină, la Cetățuie, lingă Iași, să ne ia și să ne ducă, sub a lui priveghere, pînă la Țarigrad. Scrie ! Și-i întinse pana, hirtia și călimara.

VA URMA

MEDALION

LENUȚA

De unde atita stimă și laudă pentru o fetișcană? N-a salvat pe nimeni de la înec și nici n-a stins foc gata să mistuie comuna. E o fată ca oricare alta din cuprinsul comunei Șinca Vechi. Micuță de stat și drăguță, așa cum îi stă bine unei fete la 16 ani, cu pas cumpătat și vorbă senină.

Și-atunci de ce Lenuța în sus, Lenuța în jos, Lenuța a făcut, Lenuța a dres? Că-i harnică, am știut mai de mult. Nu-i mai puțin adevărat că mi-am mai completat cunoștințele despre ea și la sfat, și la cooperativa agricolă și mai cu seamă cu sprijinul oamenilor în mijlocul cărora muncește și trăiește Lenuța.

„Ar fi trebuit să fie băiat“ glumea mai deunăzi președintele cooperativei de producție. „E iute foc“. Și asta e adevărul. Acum un an, cind s-au ridicat noile grajduri ale cooperativei, Lenuța putea fi văzută sus pe schele, alături de meșteri.

O vedeai pe combină sau la recoltatul celor peste 100 hectare de cartofi ale cooperativei, la muncile patriotice efectuate de tineri pentru înfrumusețarea comunei. Peste tot acolo unde e nevoie de pus umărul, Lenuța Dobreanu este prezentă. Au mai văzut-o sătenii, luindu-și răsplata celor peste 180 de zile-muncă și or mai

vedea-o venind cu regularitate și-n anul acesta la școala recoltelor bogate, pe care noi ne-am obișnuit a-i zice învățămînt agrozootehnic.

Și tot ei, sătenii, au văzut-o și o văd sus pe „bină“ (scenă) ori de cîte ori formația căminului din localitate dă vreun spectacol fiindcă Lenuța e nelipsită din formația de dansuri...

Așa se face că Lenuța a devenit pentru săteni, „a noastră“, îndrăgită și stimată de cei în vîrstă, apreciată de uteciști, care au ales-o secretară de organizație de bază. Acasă, deasupra bibliotecii sale personale, înzestrată cu broșuri și cărți ca „Sarcinile tineretului“, „Să ne cunoaștem patria“, „Ion“ și „Pădurea spinzuraților“ de L. Rebreanu, poate fi văzută o diplomă frumos înrămată, trimisă direct din București de la Comitetul Central al U.T.C., pentru merite și rezultate deosebite obținute în muncă. Văzînd-o, înțelegi o dată mai mult de unde vin dragostea și stima celor din jur pentru această tinără — zgîrcită la vorbă cînd se discută despre ea însăși — dar care ne-a făcut totuși o mărturisire: că ar vrea să meargă „la seral“, fără a părăsi vreodată comuna unde „se simte atît de bine“.

VALER BALTEȘ
Făgăraș

Să stăm
de vorbă
despre
frumusețe

CALITĂȚILE
APEI
DE SPĂLAT



Oră de consult la
dispensarul Bră-
nești-Lehliu

Foto: Petre
LĂZĂRESCU

pagina femeii

SFATURI PRACTICE

● Incălțămîntea va avea pielea moale dacă va fi unsă cu cîteva picături de untdelemn. Pielea întărită de ploaie își revine dacă e unsă cu petrol.

● Pentru a face pielea și talpa încălțămîntei mai durabile, e bine să le ungem, din cînd în cînd, cu glicerina.

● Obiectele de lînă (fulare, mănuși etc.) se curăță bine, spălîndu-le cu apă rece, în care s-a fiert puțin săpun. După spălare se limpezesc bine în apă caldă. Asemenea obiecte nu trebuie frecate sau spălate în apă caldă, deoarece intră mult la apă.

● Lustrul de pe haine se poate scoate aranjînd fusta sau pantalonii pe o masă sau pe scindura de călcat, după care acoperim locul lustruit cu o bucată de stofă împăturită în două pe care am înmuiat-o bine într-o soluție formată din 200 gr. de apă și o linguriță de oțet.

● Pentru a înlătura urma tivului vechi, faceți un amestec dintr-o jumătate de lingură de borax cu o lingură de oțet. Muiati peria în această soluție și frecați bineșor, pe dos, urma tivului vechi. Călcați apoi stofa cu o cirpă udă.



Cui acorzi încrederea?

Elena Kalitka e o femeie cinstită! În favoarea acestui atribut depun mărturie anii cînd a fost gestionară la o unitate din Oravița, asociindu-i-se apoi și cei trei ani de cînd este gestionară la magazinul sătesc din Păclisa. Și dacă cele arătate sint totuși prea puțin convingătoare pentru a ajuta la formarea unei convingeri ferme, mai amintim că la nici unul din inventarele avute pînă acum, ea n-a ieșit cu lipsă. Anul trecut — în 20 ianuarie — la magazin s-a produs o spargere. Era poate prilejul cel mai nimerit pentru Elena Kalitka — cea dintîi care o descoperise — să sustragă unele valori, dacă ar fi intenționat s-o facă. Dar n-a făcut-o! La inventarul efectuat imediat, s-a stabilit prețul mărfurilor furate: 1334 de lei. După cîteva zile, miliția i-a descoperit

pe făptași, aflînd asupra lor și mărfurile dispărute. Valoarea acestora: 1334 de lei!...

Elena Kalitka e deci o femeie cinstită. Lucrul nu poate fi pus la îndoială. Dar la îndoială nu poate fi pus nici inventarul efectuat cu puțin timp în urmă de către revizorii U.R.C.C. Hațeg la magazinul pe care ea îl gestionează. Rezultatul? O lipsă în gestiune echivalentă cu 15292 de lei, lipsă care coincide în timp cu perioada ultimelor patru luni de zile.

Ce s-a întimplat în acest timp? Elena l-a cunoscut pe Iosif Kalitka la scurt timp după ce acesta ispășise o pedeapsă în urma unei delapidări de 27000 lei, săvîrșită la un magazin aparținător cooperativei din Pui.

— I-am cunoscut situația și fiindcă

viața îi servise o lecție aspră, am considerat că îi va fi învățatură. I-am oferit cu încredere mina!, ne mărturisește Elena Kalitka.

Viața și-a urmat cursul și Iosif Kalitka s-a angajat funcționar la cooperativa din Sarmizegetusa. Nu peste mult timp i s-a desfiat contractul de muncă pentru beție și alte fapte urite. I s-a oferit un alt loc de muncă pe care însă l-a părăsit curînd și iată-l rezumîndu-se la „sprijinul“ pe care îl oferea soției sale.

Pe gestionara Elena Kalitka n-au furat-o hoții ci propriul său soț! Omul pe care l-a acceptat alături de ea pentru tot restul vieții, a profitat de încrederea soției sale. Cînd făcea monețarul pentru banii incasați din vinzarea mărfurilor, el își asuma „rolul“ de-a număra. Soția consemna pe hir-

tie cifrele dictate și făcea calculele. Cifrele și calculele se potriveau întocmai cu teancurile de bancnote sau monede, numai că, înainte de a dicta valorile — în timp ce aranja banii — Iosif Kalitka sustrăgea sistematic și fără să observe soția, hirtii de 25 sau 100 de lei. Acestea nu mai erau puse la socoteală, intrînd de-a dreptul în buzunarul lui. Uneori aceste „rezerve“ se ridicau pînă la 500-1000 lei, și chiar la mai mult. Iosif Kalitka și-a făcut un cerc vicios de „prieteni“ intimi cărora le făcea cînte ori de cîte ori avea ocazie (și bani).

Cu cîțva timp în urmă Elena a plecat în concediu, la o stațiune. A înlocuit-o soțul său! Au făcut și un înscris în acest sens și actul a primit imputernicire oficială prin certificarea lui — cu o ușurință greu de înțeles —

Să mă tac frumoasă! Dorință veche și, totuși, mereu nouă a oricărei femei. Dorință laudabilă și pe deplin întemeiată. Dar să vedem cum o realizăm?

Spre deosebire de semenele noastre din fabrici, șantiere, birouri, ateliere etc., noi femeile de la sate ne petrecem cea mai mare parte a timpului în aer liber: sub razele fierbinți ale soarelui, sub suflul vântului, în asprimea gerului sau sub stropii ploii. Acești factori naturali ca și trecerea anilor înșiși lasă pe chipul nostru urme ce se întipăresc. Or, tocmai împotriva acestor „urme” avem datoria să luptăm. Cum? Tocmai despre acest lucru vrem să discutăm în această rubrică, pe care o inaugurăm astăzi, și pe care o vom publica în viitor în paginile magazin dedicate femeilor.

Este necesar să cunoaștem de la început unele probleme privind igiena, în general, a corpului nostru în care un rol de mare importanță îl are curățenia. Curățenia pielii și a întregului nostru exterior nu are numai importanță igienică și medicală. Ea joacă un rol de ordin social și sufletească prin marea sa influență asupra moralului nostru, a unei dispoziții. Omul curat și îngrijit exterior

are mai multă încredere în sine, este mai stăpîn pe ceea ce face și simțul său de autorespect este mai mare.

Pentru a-și putea îndeplini în mod cât mai desăvîrșit funcția sa protectoare a întregului organism, pielea trebuie întreținută în condiții cât mai igienice. Principalele mijloace care ne servesc în această privință și se găsesc la îndemîna tuturor sînt: apa și săpunul. Apa cea mai bună de spălat este cea de ploaie, deoarece nu conține săruri minerale care produc o anume iritare a pielii. Și apa obișnuită însă, deși are astfel de săruri, poate fi folosită cu bune rezultate dacă se adaugă la 2-3 litri apă două lingurițe de borax sau bicarbonat de sodiu. Pielea grasă este mai indiferentă la acțiunea sărurilor minerale din apele dure, dar persoanele cu pielea albă și uscată (mai ales blondele) trebuie să folosească apa moale, de ploaie, sau fiartă și tratată după indicația de mai sus. Apa se recomandă a fi rece, deoarece înviorează și tonifică pielea. Printr-o acțiune indirectă, ea stimulează contracțiile mușchilor pielosi ai feții, ceea ce contribuie la prevenirea zbîrciturilor.

Apa caldă prieste însă pielii grase. Vom folosi apa mai mult sau mai

puțin caldă, după cum pielea este mai grasă sau mai uscată și terminăm spălutul clătindu-ne cu apă rece. După spălat, pielea trebuie ștersă bine deosebi cînd este frig.

Data viitoare vom discuta despre folosirea săpunurilor de toaletă și a altor articole destinate igienei pielii

I. CODRUȚA



Știți în ce costă originalitatea acestui ceasornic executat de Dumitru Forminte din Cimpulung Moldovenesc? Este făcut în întregime din... piele

Foto: F. MICHITOVICI

La baza acviviității viitoare — eficiența economică

(Urmare din pag. 1)

în consiliile de conducere, în comisiile de revizie și de judecată pe cei mai destoinici, harnici și pricepuți dintre țărani cooperatori, cu pregătire economică corespunzătoare, buni organizatori, care se bucură de stima și încrederea întregii adunări și sînt în măsură să asigure conducerea și dezvoltarea cooperativei.

Experiența anilor trecuți dovedește că participarea nemijlocită a membrilor cooperatori la analiza și dezbaterile problemelor prezentului și ale viitorului constituie și un prilej de generalizare a experienței pozitive, o manifestare a voinței colective a masei de cooperatori pentru înlăturarea lipsurilor, folosirea cu maximum de eficiență economică a posibilităților, rezervelor și condițiilor concrete din unități. Uniunile cooperatiste au datoria de a orienta materialele și dezbaterile pe sarcinile izvorite din documentele Conferinței Naționale a Partidului. Reflectarea acestora în planurile de producție pe anul 1968 și înfăptuirea lor vor deschide perspective largi pentru dezvoltarea economică a acestor unități, va asigura transformarea cooperativelor agricole în unități economice puternice.

MAGAZIN

CURIOZITĂȚI

MINUNEA LIBANEZĂ

Intr-o veche legendă feniciană se vorbește de faptul că nu departe de coastele Libanului de astăzi, în mare s-ar afla apă bună de băut. Multă vreme s-a crezut că această afirmație nu-i decît o poveste. Apă potabilă în mare?!... Așa ceva nici nu era de conceput. Iată însă, că de curînd, s-a constatat că acest lucru e pe deplin posibil. Apa potabilă există, în adevăr, în locurile indicate de legendă.

Căutînd să explice acest fenomen curios al naturii, oamenii de știință au ajuns la concluzia că „Minunea libaneză” — cum i se spune — nu-i nicidecum o minune, ci un fenomen real. El se datorește faptului că, atunci cînd zăpezile se topesc în munții Libanului, apa rezultată nu se scurge, decît în mică parte, în văile din acele locuri. Cea mai mare parte a ei pătrunde în pămînt și se revărsă în mare prin mai multe izvoare din care, pînă acum au fost descoperite doar 17. Cel mai mare izvor este Seka, situat la 1 km. de țarm. Prin el ajung în mare, în fiecare secundă, 50 mc. de apă, ceea ce face ca în locul respectiv și în alte câteva locuri să se găsească apă potabilă în mare, fenomen nemaiîntîlnit în nici o altă parte a globului.

DIPLOMĂ DE CĂSĂTORIE

Incepînd de anul acesta locuitorii Columbiei care vor să se căsătorească sînt obligați să frecvențeze, în prealabil, niște cursuri speciale de trei luni la care se predau lecții de psihologie, drept și etică. După absolvirea cursurilor, ei dau un examen și primesc o diplomă, care reprezintă un document obligatoriu în dosarul de acte pentru cununia civilă

de către Iosif Albușescu, președintele cooperativei din Sarmizegetusa.

La numai trei zile după toate acestea, magazinul a fost sigilat. S-au observat apucăturile lui Iosif Kalitka și aceste apucături n-aveau darul să prevestească nimic bun. Și cînd soția s-a reîntors de la tratament, s-a trecut la inventariere. Bilanțul: gestiunea fraudată cu 15292 de lei. Acum Iosif Kalitka se află sub stare de arest și urmează ca procesul lui să fie dezbătut de tribunal și să i se acorde pedeapsa corespunzătoare, plus coeficientul de recidivă.

Iată cum Elena Kalitka, femeie cinstită, a căzut victimă ușurinței cu care a acordat încredere unui om care și-a lepădat năravul doar în aparență.

PETRE FĂRCAȘIU

DOUĂ DECENII DE ACTIVITATE

Impunătoarea clădire a căminului cultural din comuna Lipănești-Plociești a găzduit deunăzi sărbătorirea a 20 de ani de activitate a acestui lăcaș. Momentul a prilejuit întâlnirea tuturor activiștilor culturali și artiștilor amatori, vîrstnici și tineri, care au contribuit cu priceperea și talentul lor la organizarea nenumăratelor manifestări din perioada amintită. Au participat, de asemenea, invitați din cuprinsul raionului și al regiunii.

Dintre formațiile căminului, cele mai multe aplauze le-au cules grupul vocal și orchestra de mandoline. Spectatorii le-au răsplătit astfel nu numai pentru nivelul bun de interpretare, ci și pentru întreaga lor activitate din cursul anului trecut, cînd au prezentat spectacole atît în comună, cît și în localitățile: Boldești, Dărmănești, Urlați, Ploiești, Sinaia și Bușteni.

În încheierea spectacolului festiv, formația de teatru a prezentat în premieră piesa Nevasta lui Cerceș.

SILVIA NIȚĂ
directoarea căminului cultural
Lipănești

ROMANUL „RĂSCOALA” ÎN JAPONIA

În librăriile din Japonia a apărut, în anul trecut, romanul Răscoala de Liviu Rebreanu, tradus în limba japoneză de doamna Michiko Yoda.

Scritoarea japoneză — care este o bună prietenă a țării noastre — a început să învețe limba română în anul 1962 la cursurile organizate de Asociația de prietenie Japonia-România. În 1965, dînsa a fost în țara noastră, unde a participat la un seminar de limbă română organizat la Sinaia. Cu acest prilej a cunoscut o serie de oameni de litere din țara noastră și a făcut o vizită în regiunea Argeș, pentru a cunoaște

locurile unde s-a petrecut o parte din acțiunea romanului Răscoala.

Vorbînd despre romanul tradus, doamna Michiko Yoda a spus, printre altele, că acest roman este foarte impresionant, judecînd după spiritul de revoltă al țărînimii ce se degajă din el. „În Japonia — a spus mai departe doamna Michiko Yoda — nu există o operă literară atît de puternică cum este romanul Răscoala, care redă așa de pregnant și convingător viața țărănilor și a claselor avute într-un moment important al istoriei, așa cum este în cazul României anul 1907”.

CASCADE MARI

Căderi de apă pe cursuri de riuri, apărute ca urmare a unei rupturi de-a curmezișul văii, cascadele sînt un impresionant fenomen al naturii. Prin amenajări hidrotehnice, energia lor poate fi domesticită și pusă în slujba omului, în vederea producerii de curent electric.

Iată cîteva din cele mai mari cascade din lume:

NIAGARA. Se află la frontiera dintre Canada și S.U.A. Lățimea ei este de 1435 m și are o înălțime de 50 m. Zgomotul produs de apa care cade se aude, ziua, la o distanță de 2 km, iar noaptea — uneori de la 10 km și chiar mai mult. Nu întîmplător indienii băștinași au denumit-o „Niagare”, ceea ce în limba lor înseamnă „riul care tună”.

ANGHEL. Cea mai înaltă cascadă din lume, aflată în Venezuela. Ea a fost descoperită abia în anul 1935 de către aviatorul D. Anghel, după care i s-a dat și numele, celui care a văzut-o în timpul unui zbor. Aici, apa cade de la o înălțime de 1054 m.

IGUAZU. Este cea mai lată cascadă din lume și e situată pe riul cu același nume la frontiera dintre Brazilia și Paraguay. Lățimea ei este de 3000 m. Cascada este dispusă pe cîteva terase și e alcătuită din 3000 de cascade mai mici.

VICTORIA. În Africa de sud, pe fluviul Zambezi, se află cascada Victoria. Aceasta are o înălțime de 120 m, o lățime de 1800 m și un debit mediu anual de cca. 1400 mc/sec.



La biblioteca din comuna suceveană Vama

CINE ESTE...

Revista noastră organizează un nou concurs cu premii în obiecte. Începând din acest număr, vor apărea, timp de 10 săptămâni, diferite texte ale căror autori sînteți invitați să-i recunoașteți. Pentru aceasta puteți folosi orice volum din biblioteca dv. personală sau din cea comunală intrucit toate aceste texte umoristice sînt selecționate din cărți apărute în ultimii ani. În sprijinul concurenților vom publica, o dată cu fiecare text, câteva indicații privind viața sau opera respectivului autor.

Concursul „Cine este autorul?” este dotat cu următoarele premii:

PREMIUL I — un aparat de fotografiat.

PREMIUL II — un ceas de mîină

PREMIUL III — un stilou.

Cele zece răspunsuri exacte însoțite în mod obligatoriu de cele zece cupoane care vor fi publicate o dată cu textele, trebuie trimise, toate deodată, într-un plic avînd mențiunea Pentru concurs pe adresa: Revista Albina, București 33, pînă la data de 28 martie 1968 (data poștei).

Înminarea premiilor se va face în cadrul unor șezători ale Albinei care se vor organiza la căminele culturale din localitățile în care domiciliază cîștigătorii.

În cazul că vor fi mai mulți concurenți, cu același număr de rezultate exacte, cîștigătorii se vor stabili prin tragere la sorti.

1 CUPON DE PARTICIPARE

Versurile publicate mai jos aparțin unuia dintre cei mai mari poeți din istoria literaturii noastre (născut în anul 1880), care s-a făcut de asemenea cunoscut și în alte genuri literare — ca romancier, dramaturg — fiind în același timp și un ilustru gazetar.

*Intr-o vreme, la-nceput
Și-ntr-un leat nemaistit,
Care, nu pot să însemn,
Casele e-nu de lemn
Și ulucile de scinduri,
Ca și azi, întinse rinduri,
Puse strîmb și cap în cap
Și proptite cu proțap.
Dar zburau cu fiecare
Vînt mai tare,
Case, garduri și pătule;
Și în timpurile toate
Grijile erau destule.
Le-adunai împrăstiate
Și-ncepea din nou și iar
Truda muncii în zadar,
Ca să scoli din clătinare
Iarăși doagele-n picioare
Și din nou să le anini
Cu te miri ce rădăcini*

...AUTORUL ?

L-am întilnit pe Ilie Mako, președintele cooperativei agricole din Porumbesti, tocmai cînd ieșea din gara Halmeu. Venise de la niște rude și se îndrepta spre casă. Era încărcat cu pachete și foarte vesel. Am fost nevoit să-l intristez.

— Tovarășe președinte, ați uitat ceva în gară.

— Aoleu! Damigeana cu Muscat. Ba nu, că-i aici.

— Aia o fi, dar ați uitat ceva mai mare.

— O fi damigeana de douăzeci... Nu, că-i și ea aici. Eu sînt om grijuliu, nu uit nimic.

— Și totuși, mai gîndiți-vă.
— Ce să mă mai gîndesc? Toate bagajele sînt aici: geamantanele, pachetele...

— Ceva cu greutate, încercai să-l ajut ca să-și amintească totuși.

— Ce mă tot fierbi? Spune-mi cîte kilograme și îmi dau seama imediat.

— Păi, să tot aibă 78 de... tone.

— Glumești, eu n-am cărat nimic cu o asemenea greutate. Că doar n-oi fi halterofil.

— Le-au adus alții, aici în gară și zac cam de mulțor pe rampă.

— Ce ?

— 78 de tone de îngrășămintă destinate cooperativei din Porumbesti.

— Tiii, cum am uitat! O să iau măsuri să fie acoperite ca să nu se degradeze.

— S-au luat măsuri. A avut altcineva grijă și sînt acoperite cu... zăpadă.

— Nu-i bine. Atunci o să iau măsuri ca să fie transportate la cooperativei.

Un ținc aflat prin preajmă și care auzise discuția, începu să se roage de președinte:

— Nene, nu ne strica derdelușul, că noi, unde ne mai dăm cu sania?

Președintele, om cu suflet, încă n-a stricat derdelușul.



— Hai, Vasilică, „sorcovește-o” tu pe tanti, că noi răspundem...

NOTA REDACȚIEI:

Și pînă la urmă au răspuns! Țibere Veronica, Șereș Maria și Török Varvara din Botiz au fost condamnate la cîte două luni închisoare corecțională...



Hai să ne jucăm copii!

carce patru saci cu ciment și un sul de carton gudronat la domiciliul Violetei Tomșa. În rest, mașina a ajuns nevătămată la destinație.

Cînd să plece la al doilea transport, careva i-a spus lui Țuțuraș mai pe ocolite.

— Nene Vasile, te-am ascultat și-am predat, știi matale ce și cît, la Tomșa. Dacă la transportul ăsta nu mai ai vreo obligație, îți dăm noi ocazia. Cîte un sac și un sul pe cap. Sîntem patru.

Țuțuraș avea posibilitatea să simtă o bucurie împătrită. Nu era cazul să-i scape un asemenea prilej. De ce să nu înlocuiască un eventual necaz pe care i-l-ar fi putut face oricare dintre cei ce cunoșteau tărăsenia de la primul transport cu sincera bucurie de a le fi făcut cîte un cadou atît de gîngăș ca un sac de ciment și un sul de carton gudronat?

Drăguț băiat Țuțuraș ăsta. Atent cu toată lumea, de parcă ar avea fabrică de ciment

La primăvară vreau să-mi fac niște reparații la casă. Cu cimentul am rezolvat-o! O să mă duc la Țuțuraș să-mi primesc darul. Il găsesc la ferma din Culciul Mare. Numai să nu i se fi schimbat — între timp — domiciliul!

Materiale realizate cu concursul corespondentului nostru V. ȘTEFAN

Mare minune, mare. Trei tineri din Odoreu și anume Ștefan Pop, Ioan Boje și Gheorghe Greczer au redevenit, nitam-nisam, copii în toată legea. La început se credea că sînt maturi (de fapt dacă te uitai în certificatul lor de naștere așa și era) mai ales că își puseseră în gînd să învețe o meserie — de conducător auto. În acest scop au semnat un contract pe trei ani cu Întreprinderea de utilaj greu și transport (subunitatea cu sediul în Cluj), aceasta suportînd cheltuielile de școlarizare. După absolvirea cursurilor, proaspeții conducători auto au ce-daț nostalgiei copilăriei Neavînd altă jucărie la îndemînă... s-au jucat „de-a contractele”. Și-au părăsit pur și simplu întreprinderea. Bineînțeles conducerea acesteia... neștiind de joacă a luat lucrurile în serios, pretinzînd „copiilor” despăgubiri bănești care se ridică la sume între 1 600—2 000 de lei de... căciulită.

Sărbătorile de iarnă sînt întotdeauna un prilej de a proba cele mai frumoase sentimente care îi animă pe oameni. Ce poate fi mai plăcut decît să ai prilejul de a oferi mici atenții prietenilor. Cine are inima largă — și asta nu înseamnă nicidecum că ar fi și mină spartă — cînd dă un cadou simte el însuși o bucurie mai mare chiar decît persoana care îl primește. Una e să fi chibzuit și alta zgîrcit. Pe cei chibzuiți îi apreciez dar pe cei zgîrciți nu pot să-i înghit.

— Îl știi pe Georgescu — îmi spune de-unăzi un amic. Ei bine, omul ăsta n-ar da o țuică să-l tai. Și doar așa e între bărbați: azi dai tu, miine beau eu... Dar pe Cristea îl știi?

— Nu!

— Țuțuraș om. Dă și cu stînga și cu dreapta. E grozav.

— Dar ce meserie are?

— E boxer.

Lui Cristea îi convine să dea și cu stînga și cu dreapta. Nu pricep însă de ce se încumetă Vasile Țuțuraș să fie atît de darnic. Fiind magaziner la ferma Culciul Mare, a primit dispoziție să transporte ciment și carton gudronat la o secție.

„Iată prilejul să mă bucur!” și-a spus Vasile. Căci el este dintre cei care se bucură atunci cînd fac un dar. Și le-a spus oamenilor care făceau transportul să des-

Ce i-a adus „păsărica”



Desen dedicat lui Gh. Baniai din Potău, care a încercat să se folosească de fotocopiile unei diplome, pe care a găsit-o și a falsificat-o.